

ἀγαλάχτωτος ἐπίθ. Κυκλ. (Σῦρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α λ α χ τ ὶ ὠ ν ω.

Ὁ μὴ ἔχων γάλα, ἐπὶ θηλαζούσης γυναικὸς ἔνθ' ἄν.: Ἀπόκοψε τὸ παιδί της, γιατί ἦταν ἀγαλάχτωτη Σῦρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀ γ ἄ λ α τ ο ς.

ἀγάληα ἐπίρρ. γαληνὰ Θράκ. Κύπρ. Ρόδ. γαλενὰ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) γαληνὰ Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. γάλη Ἡπ. Κέρκ. Κίμωλ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Λάστ. Οἶν.) Τσακων. κ. ἄ. γάληα Ἀθῆν. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Καππ. (Ἀραβάν. Σίλ. Συνασσ. κ. ἄ.) Λέσβ. Μακεδ. (Μελέν. Σέρρ. κ. ἄ.) Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μαζαίικ. κ. ἄ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) γάλα Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σαντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) κάληα Καππ. (Φλογ.) γάλη Κύπρ. ἀγαληνὰ Ζάκ. Θράκ. (Κομοτ.) Κρήτ. ἀγάληα Καππ. ἀγαληνὰ Κρήτ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀγάληα κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ. κ. ἄ.) ἀγάλα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγάλη Ἰόνιοι Νῆσ. Κρήτ. (καὶ ἀγάληα) Σίφν. κ. ἄ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,143 ἀγάλα Ναξ. (Σκαδ.) ἀληγά Θράκ. (Αἰν.) ἀληα Νάξ. (Κορων.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. γ α λ η ν ἄ. Ἰδ. ΣΞανθουδ. ἐν Ἀθηνᾶ 26 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 126 κέξ. (Ὁ Κορ. Ἀτ. 2,4 καὶ 4,3 νομίζει ὅτι ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀ γ α ν ὅ ς, ὁ Βυζ. παράγει ἐκ τοῦ ἀ κ α λ ἄ, ἀ κ α λ ὠ ς ἢ ἐκ τοῦ ἀ γ α ν ὠ ς, ὁ ΝΓιάνναρ. Περί Ἐρωτοκρ. ἐν λ. ἀ γ ἄ λ ι α τοῦ γλωσσαρίου ἐκ τοῦ Ἀραβ. aghir, ὁ G Meyer Neugr. Stud. 4,5 καὶ ὁ ΜΤριανταφ. Lehnwörter 141 ἐκ τοῦ Ἰταλ. eguale, uguale). Ὁ τύπ. ἀ γ ἄ λ η ἤδη μεσν. Πβ. Γαδάρου διήγ. στ. 534 (ἐκδ. Wagner σ. 125) «ἀντάμα νὰ μιλήσωμεν, ὁμάδι νὰ γενηθοῦμεν | καὶ ἀγάλ' ἀγάλη εἰς τὸ σκιδὸς τὴν στράτα νὰ κρατοῦμεν». Τὸ γ ἄ λ η καὶ γ ἄ λ η ν ἤδη παρὰ Μαχαιρ. Τὸ ἀ λ η α ἐκ τοῦ ἀ γ ἄ λ η α ἀποβληθέντος τοῦ γ μεταξὺ φων. καὶ συγχωνευθέντων τῶν δύο α.

1) Βραδέως, ἡσυχῶς, ἡρέμα, πολλάκις δις ἐπαναλαμβάνόμενον πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. καὶ ἔνεκα τούτου ἐνίοτε καὶ ὡς μία λ. ἐκφερόμενον κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Σίλ. Συνασσ. Φλογ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Μιλῶ - περπατῶ ἀ γ ἄ λ η α. Πήγαινε ἀγάλη' ἀγάληα γιὰ νὰ σὲ φτάσω σύννηθ. Ἀγάλη' ἀγάληα ἀνεβαίν' ὁ ἀγέρας Τῆν. Πληρώνει τὸ χρέος τοῦ ἀγάλη' ἀγάληα Κρήτ. Ἀγάλη' ἀγάληα ζ' μὴν' τοῦ ἀλεύρ' Κομοτ. Πῆ' ἀγάλη' ἀγάληα καὶ τοῦ πῆρε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ χέρι Παξ. Ἀγάλη ἀγάλη νὰ πααίνωμε μαζί Κρήτ. Ἀγάλη γάλη πῆανε Σίφν. Ἀγάλα ἀγάλα περίμενε κ' ἐμένα Σκαδ. Θὰ σὲ περιμένω γάληα γάληα θακάτου (βραδέως κατερχόμενος, βαδίζων πρὸς τὰ κάτω) Μαζαίικ. Ἐκααλ-λίτθεπεν γάλη ἀλη τὸ' ἔπκισεν τὴν στράταν (τοῦ δευτέρου γάλη τὸ γι ἐξέπεσε μεταξὺ δύο φων.) Κύπρ. Γάλα γάλα πάγω - πορπατῶ Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. Ἀληα ἄληα πάαινε Κορων. Ἀφ'ς τὸ φαεῖν ἄς βράζ' γαλενὰ γαλενὰ (ἄφησε τὸ φαγεῖ νὰ βράζῃ σιγά σιγά) Κοτύωρ. Ἀστοχα ἀπὸ τῆ σκοτεινάδα τῆς μπόρας βρεθήκανε 'ς τὸν ἡσκιὸ τῆς νύχτας ποῦ πρόβαινε ἀγαληγάλη ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. || Παροιμ.

Ἀγάληα ἀγάληα γίνεται ἢ ἀγουρίδα μέλι

(πᾶν ἔργον ἀπαιτεῖ χρόνον ἵνα συντελεσθῇ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,138) πολλαχ.

Ἀγάλη' ἀγάληα, κόττα μου, κ' ἐγὼ σὲ μαγερεύω

(πρὸ τῆς παρελεύσεως πολλοῦ χρόνου θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ τιμωρήσω) Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπν. — Γνωμ. Μὲ τὸν καιρὸ

κὲ ἀγάλη ἀγάλη (ἐνέργει μετὰ περισκέψεως ἐν εὐθέτῳ καιρῷ) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἀγάλη' ἀγάληα πᾶς μακρὰ (ὅστις εἰς τὸ ἔργον του προβαίνει βραδέως μὲν, ἀλλ' ἐπιμόνως καὶ μετὰ περισκέψεως, πολλὰ κατορθώνει) Κάρπ. Ὅποιος ἀγάληα περπατεῖ πολὺ μακρὰ πηγαίνει Κεφαλλ. Κάλλια ἀγάληα κὲ καλὰ πάρα γλήγουρα κὲ οὐλότυφλα Θράκ. (Αἰν.) || Ἀσμ.

Νὰ περπατήσουν ἀγαληνὰ, μὴ λέν πῶς καμαρώνουν,
νὰ περπατήσουν γλήγουρα, μὴ λέν ἄντρα γυρεύουν

Μακεδ.

Τῶαί κάτωε τῶαί πελέκα το ἔνα καλὸν βιολάρην
τοαὶ παῖζε το τῶαί γαληνὰ τῶαί γαληνὰ τραούδα

Κύπρ.

Σήκωσε τὰ ματάτομα σου τοαὶ δέ με γάλη γάλη,
τοαὶ ἃ δὲ σ' ἀρέσω, ρῆα μου, χαμήλωσέ τα πάλι

Μεγίστ. Συνών. ἀ π α γ ἄ λ η α, σ ι γ ἄ, σ ι γ α ν ἄ. 2) Βραδυτέρον, ἀργότερον, μετ' ὀλίγον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Γάλα γάλα θὰ ἔρχουμαι Τραπ. Χαλδ. Γάλα γάλα κέσ' θὰ πάγω (τὸ κέσ' ἐκ τοῦ καὶ ἔσω κολάζει καὶ περιορίζει ἀπλῶς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀοριστίας) Τραπ. Χαλδ. 3) Ὡς ἐπιφών. α) Σιώπα! Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σάμ. β) Στάσου! Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σάμ. Ὑπὸ τὸν τύπ. γαλη-αλεῖτε!, ἡσυχάσατε, σιωπήσατε! (τοῦτο εἶναι πληθ. σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ γι ἄλη ἄλη ὑπὸ τύπ. προστ. ὡς καὶ τὸ ἀγάληα ἰσοδυναμεῖ πρὸς προστ. ἀριθμ. ἐνικ.) Κύπρ. Πβ. ἀ γ α λ η ὦ.

ἀγάλη' - ἀγάληας ἐπίθ. Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ κατ' ἐπανάληψιν ἐκφερομένου ἐπιρρ. ἀ γ ἄ λ η α.

1) Βραδυκίνητος, νωθρός. Συνών. ἀ γ ἄ λ η ο ς, γ α λ η ν ὅ ς, σ τ ἄ κ α - σ τ ἄ κ α ς. 2) Νωθρός καὶ βραδὺς τὴν διάνοιαν, δύνους, μωρός: Προσκουπὴ ἀπ' αὐτὸν καρτιρεῖς; Αὐτὸς εἶν' ἀγάλη-ἀγάληας. Συνών. ἀ γ α λ η ᾱ ς.

ἀγαληᾶς ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀ γ ἄ λ η α. Ἡ μετακίνησις τοῦ τόνου κατ' ἄλλα ὅμοια, ὡς μ π ο υ δ α λ ᾱ ς κττ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ κ α κ ᾱ ς ἐκ τοῦ ἐπιρρ. κ α κ ἄ.

Ὁ βραδὺς τὸν νοῦν, νωθρός, μωρός: Εἶναι ἕνας ἀγαληᾶς ὁ ἀφιλότιμος! Ἐ τὸν ἀγαληᾶ, ἡκαμέν τηνε πάλι τὴν κουτουράδα! Συνών. ἀ γ ἄ λ η ᾱ - ἀ γ ἄ λ η α ς 2.

ἀγαλήνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγαλένιστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀαλάνιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀγαλένιος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α λ η ν ῖ ζ ὠ. Τὸ α τοῦ ἀ α λ ᾱ ν ι σ τ ο ς κατ' ἀφομ.

Ὁ μὴ καταπραυνόμενος, ὁ μὴ καθησυχάζων, συνήθως ἐπὶ νηπίου ἔνθ' ἄν.: Ντ' ἀγαλένιον μωρὸν ἔν', ἦντᾶν εὐτάγ' ἀτο 'κὶ γαλενίζ'! (τί ἀγ. μωρὸ εἶναι, ὅτι τοῦ κάμνω δὲν ἡσυχάζει. Ὁ τόνος τοῦ ἀρκτικοῦ α διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματ. ντό) Κοτύωρ. Μ' ἀφίντς τὸ μωρὸν ἀγαλένιστον, γαλέντισον ἃ (μὴν ἀφίνης τὸ μωρὸ ἀγ., καθησύχασέ το) Χαλδ.

ἀγάληος ἐπίθ. Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀ γ ἄ λ η α.

Βραδυκίνητος, νωθρός: Αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶναι πολὺ ἀγάληο στὴ δουλειά του. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀ γ ἄ λ η ᾱ - ἀ γ ἄ λ η α ς 1.

